

ανάδας τῆς Κερκύρας, ἴσως μάλιστα καὶ κουρασμένοι ὀλίγον ἀπὸ τὸν ἐν αὐτοῖς καθημερινὸν περίπατον.

Ἐν Κερκύρα κατὰ Ἰούλιον 1890.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΑΜΠΕΛΑΣ

ΜΕΣΑΙΩΝ

Μοναστηρίσια μου ὠμορφιά λευκή σὰν τ' ἁγιοκέρι
Ποῦ ἀπὸ τὸ μσχολίθιανο τὸ σῶμά σου εὐωδιάζει,
Καὶ λάμπεις μὲς τὰ μάσα σου τὰ μαῦρα σὰν ἄστερι
Ἄνοιχ' τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ, κανεῖς δὲν μᾶς κυττάζει.

Ἄνοιχ' τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ, ὠμορφη εὐλογημένη
Μαζύ σου νὰ προσευχηθῶ, μαζύ σου ν' ἀγρυπνίσω·
Νὰ ἐλθῶ μὲς τὴν ἀγκάλη σου κρυφά, τὴν ἁγιασμένη,
Καὶ τοῦ λαιμοῦ σου τὸ σταυρὸ ψυχῆ μου νὰ φιλήσω.

Τῆς φυλακῆς τὰ σίδερα ποῦ μ' ἔκλεισαν γιὰ 'σένα,
Τᾶσπασ' ἀπὸ τὸν πόνο μου κ' ἤλθα νὰ σ' ἀνταμώσω·
Ἄνοιχ' τὴν πόρτα τοῦ κελιοῦ καὶ κλείσεμε κ' ἐμένα,
Εἰς τὴ θερμὴ ἀγκάλη σου τὸ πᾶν νὰ παραδώσω.

Κι' ἂν ἔλθῃ καὶ καμμιὰ στιγμή, πικρὴ, δυστυχισμένη,
Καὶ 'ς τὴν ἀγκάλη σου μὲ ἰδοῦν νᾶμαι γλυκὰ γυρμένος,
Σταυροκοπήσου τρεῖς φορὰς ἐμπρὸς 'ς τὴν ἡγουμένη
Καὶ πὲς πῶς ἦταν ἄγγελος ἀφ' τσ' οὐρανοῦς σταλμένος.

Ζάκυνθος 1890.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΥΦΟΣ

[Σ Κ Ι Α Γ Ρ Α Φ Η Μ Α]

Α'

«. . . Διότι, εἰς σᾶς, τοὺς γονεῖς μου, ὀφείλω ὄχι μόνον τὴν σωμα-
»τικήν μου ἀνάπτυξιν, ἀλλὰ καὶ τὴν πνευματικήν μου διαμόρφωσιν,
»θὰ σᾶς εἶμαι ἐπὶ ζωῆς εὐπειθῆς καὶ εὐγνώμων, καλοί μου γονεῖς».

Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ εὐχαριστῶν τοὺς γονεῖς διὰ τὴν σωματικήν
του ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πνευματικήν του διαμόρφωσιν, ἦτο ἐν παιδίον
κυφόν καὶ ἠλίθιον. . . Πῶς ἐγέλασε μὲ τὸ συγχαρητήριο αὐτὸ τῆς